

Sygn. akt III Ca 1136/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędzia SR del. Roman Troll

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej

w W.

przeciwko D. T. i B. F.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego D. T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt VIII C 271/10

1. prostuje punkt 1 zaskarżonego wyroku o tyle, że zasądzone w nim świadczenie jest zobowiązaniem solidarnym z B. F., wobec której orzeczono jego zapłatę wyrokiem zaocznym z dnia 9 listopada 2010r. Sądu Rejonowego w Zabrze, sygn. akt VIII C 271/10;

2. oddala apelację.

SSR (del.) Roman Troll SSO Teresa Kołeczko-Waclawik SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. III Ca 1136/15

UZASADNIENIE

W zaskarżonym wyroku z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego D. T. na rzecz powoda (...) kwotę 12 065, 53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 marca 2010 roku oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3021 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany jest właścicielem budynku położonego w C. przy ulicy (...), zaś powód w ramach prowadzonej działalności na podstawie łączącej strony umowy dostarczał do nieruchomości pozwanego gaz. Na podstawie tej umowy pozwany był zobowiązany do uiszczenia rachunków za dostarczone paliwo. W dniu 16 października 2006 roku pozwany wraz z pozwaną B. F. podpisali protokół zdawczo-odbiorczy licznika gazu (...). Oświadczenie to zostało złożone powodowi w dniu 28 maja 2008 roku wraz z wnioskiem pozwanego o przepisanie licznika gazowego i dokonywanie rozliczeń dostawy gazu od 16

października 2006 roku na konto B. F.. Powód w dniu 22 stycznia 2009 roku wystawił 2 faktury na łączną kwotę 12 06, 53 zł za zużycie gazu zarejestrowane przez licznik nr oznacza 20 dziewięciu 51 Sąd Rejonowy uznał iż powód wykazał swoje roszczenie umowa sprzedaży gazu ziemnego z dnia 13 maja 2005 roku wykazuje że powód zawarł umowy z pozwanym jako właścicielem wody w tym budynku będącym własnością pozwanego siedmiu lokalach najemcy posiadali odrębne umowy liczniki pomiaru zużycia gazu dostarczonego przez prof. powoda a jedynie w lokalu uznać akt 3 ze jest likwidowany był licznik gazowy o nr . (...). Pozwany nie kwestionował prawidłowości odczytu licznika ani też wysokości należności dochodzonej przez powoda, a jedynie fakt, że to nie on a pozwana B. F. powinna odpowiadać za zadłużenie. Sąd wskazał, iż argumenty pozwanego, że to pozwana powinna odpowiadać za to zadłużenie w związku z podpisanym protokołem zdawczo-odbiorczym z 16 października 2006 roku nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd wskazał, iż pozwany to oświadczenie wraz z wnioskiem o przepięcie licznika na konto pozwanej złożył powodowi w dniu 28 maja 2008 roku - już po wezwaniu do zapłaty kwot wynikających z faktur. Wskazał iż pozwana nie wystąpiła do powoda z wnioskiem o zawarcie umowy, a pozwany nie był umocowany do składania oświadczeń woli w jej imieniu. W takim stanie rzeczy powód nie miał podstaw do podjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy dostawy gazu z osobą, która nie wyrażała woli zawarcia umowy. Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że nie doszło do przedawnienia roszczeń, które jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ulegają przedawnieniu w terminie trzech lat zgodnie z art. 118 k.c. albowiem faktury zostały wystawione 22 stycznia 2009 roku, a powództwo zostało złożone 5 marca 2010 roku.

Z tym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany, składając apelację i zarzucając

-nieważność postępowania wynikającą z uniemożliwienia pozwanemu D. T. obrony swoich praw poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony, a także pozbawienie możliwości udziału pozwanego i jego pełnomocnika na rozprawie kończącej przewód sądowy,

- naruszenie art. 6 k.c. przez niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie w związku z przyjęciem, że to pozwany miał obowiązek wykazania faktu dokonania zapłaty należności, podczas gdy taka okoliczność nie była przez pozwanego w ogóle podnoszona, kwestionował on bowiem roszczenie co do zasady i w tym zakresie miał składać stosowne zeznania, co zostało mu uniemożliwione,

-naruszenie art. 233 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń i przyjęcia, że pozwany jest zobowiązany do uiszczenia kwoty roszczenia zasądzonego w przedmiotowej sprawie oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie uwzględnienia w uzasadnieniu rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść stron z podaniem podstawy prawnej.

Zarzucił też sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty dochodzonej przez powoda kwoty, podczas gdy nie wynika to z zebranego materiału dowodowego, przez przyjęcie że pozwany złożył protokół zdawczo-odbiorczy oraz wniosek o przepięcie licznika już po skierowaniu do niego wezwania do zapłaty, podczas gdy z dokumentów przedstawionych w sprawie przez obie strony wynika, że chronologia zdarzeń była odwrotna, że pozwany nie był umocowany do składania oświadczeń woli w imieniu B. F., że powód w sposób należyty wykazał istnienie roszczenia oraz że dochodzone przez powoda roszczenie nie jest przedawnione, podczas gdy wysokość roszczenia wskazuje na zużycie tak dużej ilości gazu wymaga upływu znacznej ilości czasu, co wskazuje na to, że roszczenie może dotyczyć okresu, co do którego można podnieść zarzut przedawnienia oraz przez przyjęcie, że osobą zobowiązaną do zapłaty dochodzonej należności jest jedynie pozwany, podczas gdy z brzmienia pozwu wynika, że solidarnie pozwana jest także B. F..

W związku z tymi zarzutami pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w stosunku do niego w całości względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie na jego rzecz koszt procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Sąd Okręgowy w zasadniczej części podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, unikając w tym zakresie zbędnych powtórzeń. Jeżeli chodzi o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych to rację ma skarżący o tyle, że z dokumentów wynika, że pozwany najpierw w dniu 28 maja 2008 roku złożył wniosek o przepisanie licznika na pozwaną B. F., a dopiero 25 sierpnia 2008 roku powód wezwał go do zapłaty. Ta okoliczność nie miała jednak w niniejszej sprawie żadnego znaczenia. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż pozwany nie wykazał w żaden sposób, że był upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu B. F. i że takie oświadczenie złożył w je imieniu. Powód natomiast wykazał że łączy go z pozwanym umowa o dostawę gazu zawarta w dniu 13 maja 2005 roku.

Jeżeli chodzi o zgłoszony zarzut nieważności postępowania Sąd Okręgowy stwierdza iż do takiej nieważności nie doszło. Sąd Rejonowy zawiadomił o terminie rozprawy, która miała się odbyć w dniu 27 sierpnia 2014 roku o godzinie 12.00 na rozprawie w dniu 3 marca 2014 roku, na której obecni byli pełnomocnik pozwanego oraz pozwany. Zawiadomienie to wynika z protokołu rozprawy. Rozprawa w dniu 3 marca 2014 roku została odroczone z uwagi na wniosek pełnomocnika pozwanego, który wniósł o zakreślenie terminu celem umożliwienia zapoznania się z pismem powoda i ustosunkowania się do jego treści. Sąd określił pełnomocnikowi czternastodniowy termin do ustosunkowania się do treści tego pisma. Na rozprawie zaś 27 sierpień 2014 roku sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka i zamknął rozprawę. W świetle takich ustaleń prawidłowość zawiadomienia pozwanego i jego pełnomocnika nie budzi wątpliwości. Należy również wskazywać, że Sąd nie dopuścił dowodu z przesłuchania stron, ale także nie oddalił tego wniosku dlatego Sąd odwoławczy uzupełnił to postanowienie dowodowe i oddalił wniosek o przesłuchanie stron. Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań stron został zgłoszony w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w piśmie procesowym z dnia 17 marca 2014 roku. Pełnomocnik pozwanego nie przedstawił okoliczności tego przesłuchania, wskazał w treści pisma tezy dowodowe dotyczące zeznań świadka oraz dokumentów, jednakże w żaden sposób nie odnoszą się one do zeznań pozwanego. Również w apelacji ta teza nie została zawarta. Ważna jest również w świetle tego zarzutu okoliczność, że Sąd Rejonowy odraczając rozprawę na dzień 27 sierpnia 2014 nie miał na celu przesłuchania stron, jak zdaje się sugerować w swojej apelacji skarżący.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów i przyjętej przez sąd pierwszej instancji podstawy prawnej oraz zarzutu przedawnienia Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy błędnie wskazał podstawę nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia jako art. 118 k.c., wskazując iż termin ten wynosi 3 lata. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch i zgodnie z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii i sprzedaży praw, a więc tej sprawie do przedawnienia ma zastosowanie art. 554 k.c. Faktury zostały wystawione 18 czerwca 2008 roku oraz 11 grudnia 2008 roku. Sąd Rejonowy błędnie wskazał datę 22 stycznia 2009 roku – jest to data wystawienia duplikatów faktur. Faktura z 18 czerwca 2008 roku ma termin zapłaty do 11 lipca 2008 roku, natomiast faktura z 11 grudnia 2008 roku ma termin zapłaty wyznaczony na 9 stycznia 2009 roku. Pozew wniesiono w tej sprawie 5 marca 2010 roku, a więc przed upływem 2 letniego terminu od daty wymagalności.

Pozwany nie wywiązał się z umowy jako właściciel nieruchomości i jako strona umowy o dostawę. Nie wykazał żadnych okoliczności, które mogłyby go z tego zobowiązania zwolnić. Podstawę prawną jego odpowiedzialności stanowi art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. i art. 554 k.c. W niniejszej sprawie został wydany prawomocny wyrok zaoczny w stosunku do pozwanej B. F., Sąd Okręgowy sprostował zatem wyrok Sądu pierwszej instancji, wskazując iż zasądzone wobec pozwanego świadczenie jest zobowiązaniem solidarnym z B. F., wobec której orzeczono je wyrokiem zaocznym z dnia 9 listopada 2010 roku.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nie uzasadnioną.